

Sygnatura akt II K 630/16

PR 2 Ds 397.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Nysie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - SSR Bartłomiej Madejczyk

Protokolant - sekr. sądowy Beata Bilińska

Prokurator -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2016 roku sprawy karnej

R. W. (1) (W.) syna J. i I. z domu K., ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w nocy z 30/31 maja 2016 roku w miejscowości L., gm. O., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) poprzez zerwanie skobla w drzwiach włamał się do piwnicy skąd dokonał kradzieży glukometru marki C. (...), kosi spalinowej marki N. oraz podkaszarki marki F. (...) łącznej wartości strat 490 złotych czym działał na szkodę Z. Z. oraz M. Z.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

- 1) uznaje oskarżonego R. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,
- 2) na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu R. W. (1) okres zatrzymania w dniu 8 czerwca 2016r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,
- 3) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. W. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony R. W. (1) wieczorem 30 maja 2016 r. przyjechał do miejsca zamieszkania K. G. (1) i zaproponował mu wspólne dokonanie kradzieży w miejscowości L.. K. G. zgodził się. Mężczyźni na rowerach pojechali do L.. Rowery zostawili w rowie przed wjazdem do miejscowości. Następnie udali się na teren posesji należącej do pokrzywdzonych. K. G. prętem zerwał skobel i kłódkę zabezpieczającą drzwi do piwnicy, po czym weszli do budynku. Z wnętrza dokonali kradzieży glukometru marki C. (...), kosi spalinowej marki N. oraz podkaszarki marki F. (...) o łącznej wartości 490 złotych. R. W. w drodze powrotnej wyrzucił glukometr. Skradzione kosi mężczyźni przetransportowali następnie do miejsca zamieszkania R. W. i umieścili w komórce.

/dowód: protokół złożonych przez świadka K. G. wyjaśnień w charakterze podejrzanego – k.31-32/

W toku postępowania odzyskano kosę spalinową oraz podkaszarkę, które zwrócono pokrzywdzonym.

/dowód: pokwitowanie – k.60/

Oskarżony R. W. ma 40 lat, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest stolarzem, jest żonaty, na utrzymaniu nie ma nikogo, utrzymuje się z prac dorywczych. Oskarżony był wielokrotnie karany sądownie.

/dowód: dane osobowe oskarżonego – k.70; dane o karalności – k.68-69/

Ustalając stan faktyczny Sąd w całości dał wiarę odczytanej na rozprawie w trybie art. 392 § 1 k.p.k. relacji przedstawionej przez świadka K. G. w charakterze podejrzanego, która była spójna i logiczna. Co więcej K. G. podtrzymał ją konsekwentnie podczas konfrontacji z oskarżonym R. W..

Wiarygodne były również odczytane na rozprawie w trybie art. 392 § 1 k.p.k. zeznania Z. Z., M. Z., P. W. i K. W.. Co istotne ten ostatni świadek zeznał, iż przebywał u oskarżonego dopiero od 2 czerwca 2016 r., nie mógł więc mieć wiedzy na temat wydarzeń w nocy z 30 na 31 maja 2016 r. Co do zasady szczere były również ujawnione w tym samym trybie relacje Ł. P. oraz H. B., jednakże w ocenie Sądu mając na uwadze porę nocną oraz stan po przebudzeniu świadkowie ci nie byłoby w stanie poczynić tak precyzyjnych spostrzeżeń, dotyczących w szczególności wieku, czy tożsamości osób, które mieli widzieć, jak przedstawili to w swoich zeznaniach. Dlatego też w tej części Sąd nie oparł się na ich zeznaniach ustalając stan faktyczny w sprawie.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Skorzystał on z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje.

R. W. stanął pod zarzutem popełnienia czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k.

Czyn zabroniony z art. 279 § 1 k.k. popełnia ten, kto kradmie z włamaniem. Przepis ten penalizuje kwalifikowany typ kradzieży.

Przedmiotem tego przestępstwa może być rzecz ruchoma.

Kradzież jako taka popełniona może być jedynie działaniem w formie zaboru. Zabór polega na wyjęciu rzeczy ruchomej z władztwa osoby uprawnionej bez wiedzy uprawnionego. Dla wyczerpania znamion formy kwalifikowanej kradzieży z art. 279 § 1 k.k., niezbędne jest by sprawca dokonał zaboru na skutek usunięcia przeszkody materialnej stanowiącej część konstrukcji lub zabezpieczenie jakiegoś pomieszczenia, w którym dana rzecz się znajduje.

Występek ten ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy.

Przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, iż R. W. w nocy z 30 na 31 maja 2016 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z K. G., swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k.

Jednocześnie wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż zdecydował się on na zachowanie niezgodnie z prawem, chociaż bezprawność czynu była rozpoznawalna i mógł działać zgodnie z normą prawną. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności wyłączające winę.

Za popełnione przestępstwo Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe

i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego oskarżonemu przestępstwa, a także dotyczące osoby sprawcy, mające znaczenie dla wymiaru kary.

Przede wszystkim orzeczona kara nie przekraczała stopnia winy, który był wysoki, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające poczytalność sprawcy, a tym samym oskarżony miał pełną świadomość, że naruszając cudze prawo własności dopuszcza się przestępstwa. Tym bardziej, że był już wcześniej karany za przestępstwa godzące w to dobro prawne.

Również stopień społecznej szkodliwości czynu był wysoki, gdyż oskarżony godził w cudze prawo własności, przy tym był pomysłodawcą popełnienia przestępstwa, działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, a dodatkowo w sposób przemyślany i zaplanowany.

Powyższe okoliczności stanowiły o wysokim stopniu naganności jego zachowania, jak również świadczyły o jego demoralizacji.

Natomiast na korzyść oskarżonego przemawiał fakt niskiej wartości skradzionych przedmiotów oraz odzyskanie większości z nich. W ocenie Sądu te właśnie okoliczności były na tyle ważkie, że przemawiały za wymierzeniem stosunkowo niskiej kary – pomimo wielokrotnej karalności oskarżonego.

Jednocześnie w ocenie Sądu nie zachodziły w sprawie okoliczności, które pozwoliłyby na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 k.k., gdyż zgodnie z tym przepisem sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, a nadto jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu w niniejszej sprawie przekraczała rok, a nadto w chwili popełnienia przestępstwa był już skazany kilkakrotnie na karę pozbawienia wolności. Tym samym okoliczności te nie pozwalały na rozważanie zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Przechodząc do dalszych rozważań w ocenie Sądu konieczność odbycia kary pozbawienia wolności będzie miała dostateczny walor wychowawczy wobec oskarżonego, gdyż kara osiągnie ten cel w stosunku do niego jedynie, gdy będzie efektywnie wykonywana. Natomiast społeczeństwo otrzyma czytelny sygnał, że celowy zamach na cudze mienie spotka się z stanowczą reakcją, co wpłynie w ocenie Sądu pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej obywateli. Reasumując, kara w takim wymiarze spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nadto Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 8 czerwca 2016r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadniał przepis art. 624 § 1 k.p.k., gdyż Sąd uznał, iż uiszczenie przez oskarżonego kosztów postępowania za względu na jego obecną sytuację życiową i materialną, byłoby nadmiernym obciążeniem i zwolnił go w całości od ich ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa.